

ပုံစံလျှိုင်းဝေ

ကြာကွဲရင်းမျှော်နေသည့်မှာ

(၁)

"မျိုးဆက် သီချင်းဆိုပြီး သိမ့်မိုမိုက က,ပါ"

"ဟုတ်တယ် ... အားလုံးက ပွဲတောင်းနေပြီ၊ ကိုမျိုးဆက်နဲ့ သိမ့်မိုမို စင်မြင့်ပေါ်ကိုကြွပါ"

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲသို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်သော သိမ့်မိုမိုနှင့် မျိုးဆက်က တစ်စား ပွဲတည်းထိုင်နေကြသည်။ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောနေစဉ်မှာ အများ ရဲ့ တောင်းဆိုသံက ညံ့စီးသွား သည်။

မျိုးဆက်နှင့် သိမ့်မိုမိုက ရူပဗေဒ အထူးပြုမှာ နောက်ဆုံးနှစ်ကို တက်နေကြသော သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်ဖြစ်ကြသည်။ အနုပညာကို ဝါသနာပါကြသည်။ မျိုးဆက်က အဆိုကောင်းသလို၊ သိမ့်မိုမိုက အက၊ ကောင်းသည်။

ပထမနှစ်ကတည်းက ဆရာကန်တော့ပွဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာ ဆို သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုက မပါလျှင် မပြီးသလောက်ပါပဲ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါသနာပါသလို၊ သိမ့်မိုမိုက ကြွ၊ ရွ၊ လှ၊ ပ ကျွမ်းကျင်စွာ က,နိုင်ပေသည်။ ကျောင်းမှာ ဆိုလျှင် သူတို့ အတွဲကို မသိသူက ခပ်ရှားရှားပါ။ လိုက်ဖက်ညီသော အတွဲကို အများကလည်း အာရုံစို

က်မိသည် ။

မျိုးဆက်နှင့် သိမ့်မိုမိုက ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြသည့် သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တွေပါ။ မသိကျွမ်းသော သူတွေကသာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူတွေလို့ သဘောထားကြပေမယ့်၊ အတွင်းသိ၊ အစဉ်းသိတွေက သူတို့ ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ ခင်မင်မှုကို နားလည်ကြသည် ။

"ကဲ ... မိုမိုရေ၊ ဓာတ်သိတွေက ပွဲတောင်းနေပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ငြင်းမရတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့၊ မျိုးဆက်ရာ"

"စားရ သောက်ရတာလည်း မဖြောင့်ပါလားဟာ"

"အမယ်လေး ... မျိုးဆက်ရယ်၊ ပြီးမှ အဝအပြ စားလို့ ရတယ်၊ သိပ်ပြီး ဟန်လုပ်မနေနဲ့၊ အားလုံးက ပွဲတောင်းနေကြပြီ"

အနီးရှိ သူငယ်ချင်းမ၊ စွာလန်တေး သဲသဲက မျက်နှာကို စပရိန်မျက်နှာလုပ်ပြီးပြောတော့၊ မျိုးဆက်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဇွန်းကိုချလိုက်သည် ။

"ငါက ပလာတာနဲ့ ကြက်သားကို သိပ်ကြိုက်တာ"

"အေးပါ ... ကြိုက်ပါ၊ ဆိုပြီးတော့ အဝစား၊ စပယ်ယာဗိုက် အပိုပါရင် ထည့်ချင်ထည့်သွားဦး ရတယ်"

"အင်း ... ငါလည်း ပြီးမှ အဝစားမယ်နော်"

"အေးပါ ... အဆောင်အပြန်မှာ ထည့်ယူသွားဖို့ ပါ စီစဉ်ထားပါတယ် မိုမိုရယ်"

အပြင်ဘော်ဒါဆောင်မှာ အတူနေသော သဲသဲက စပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာနဲ့

င့် ပြောသည် ။ သဲသဲက ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျပြီးမှ တက္ကသိုလ်
ရောက်လာသူမို့ သိမ့်မိုမိုထက် အသက်ကြီးသည် ။

ပျော်တတ်သော သဲသဲက သူ့ကို မမထည့်ခေါ်ပြီး တရိုတသေခေါ်လျှင်
မကြိုက်၍ သဲသဲလို့ ပဲ သိမ့်မိုမိုက အသက်ကြီးသူကို ခေါ်နေရသည် ။

"ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံး အစားခုတ်မနေကြနဲ့၊ မြန်မြန်ထကြလေ"

သိမ့်မိုမိုကို ဆွဲ၍ ထူကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်နေသော စားပွဲ
မှ ခွာပြီး စင်မြင့်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့ သည် ။ တီးဝိုင်းက ဖျော်ဖြေမှုကို
ရပ်နားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်အလာကို စောင့်ကြို
နေ သည် ။

သိမ့်မိုမိုက က,ရန် နေရာယူသလို၊ မျိုးဆက်ကလည်း မိုက်ခွက်ကိုလှ
မ်း၍ ယူသည် ။ မျိုးဆက်က တီးဝိုင်းသမားများကို သူ မြေနန္ဒာသီချင်း ဆို
မည်ဆိုတာကိုပြောသည် ။

ပျံ့လွင့်ထွက်လာသော တီးလုံးများ နောက်ကနေ မျိုးဆက်ရဲ့
အောင်မြင်သော အသံဝါဝါက စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ ထွက်လာသည် ။
သိမ့်မိုမိုရဲ့ ညက်ညောလှပသော က,ကွက်တွေကလည်း ပေါ်လာ ပါပြီ။

ကြွေရပ်လေးလို လှပပြီး၊ နွဲ့နှောင်းစွာ က,နေသော သိမ့်မိုမိုရဲ့
က,ကြိုးကဟန်တွေကို ပွဲကြည့်ပရိ သတ်ထဲက မျက်ဝန်းတောက်တောက်
စူးစူးနဲ့ ကြည့်နေသောသူကို သိမ့်မိုမိုက လုံးဝသတိမထားမိပါ။

သိမ့်မိုမိုရဲ့ သွယ်လျကျစ်လျစ်သောကိုယ်လုံး၊ မမြင့်မနိမ့်သော အရပ်
အမောင်း၊ ဖြူဝင်းနေသော အသားအရည် အပြစ်ကင်းစင်အောင် လှပ
နေသော မျက်နှာပေး၊ ပြီးတော့ လှပညက်ညောသော က,ကွက် များကို
မမှတ်မသုန် ကြည့်နေသူကတော့ အလွန်ကို ချမ်းသာလှတဲ့ သူဌေးက

လေး ကောင်းမွန်ပါပဲ။

ကုမ္ပဏီ တော်တော်များများ ပိုင်ဆိုင်ထားသော မ,ကျမ်းကိုလည်း တော်တော်ကြီး ကြေသည် လို့ သတင်းကြီးသော ကောင်းမွန်ပါ။

အဆိုကလည်း ပိုင်၊ အက,ကလည်း နိုင်မို့ ကြည့်နေသောပရိသတ်ရဲ့ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိလှသည် ။ ကောင်းမွန်ရဲ့ အကြည့်က သိမ့်မိုမိုရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှ မခွာနိုင်အောင်ပင် ရှိနေသည် ။

သိမ့်မိုမိုကို ကြည့်နေသော သူ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရင်တွင်းက ခံစားမှုအမျိုးမျိုးကြောင့် အသွင်မျိုး မျိုးပြောင်းနေသည် ကို မည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြပါ။

သူ့အကြည့်တွေက သိမ့်မိုမိုအပေါ်တွင် စူးစိုက်စွာ ရှိနေလေသည် ။

သိမ့်မိုမိုနှင့် မျိုးဆက်တို့ ရဲ့ အစီအစဉ်က ပြီးသွားပါပြီ။ ချီးမွမ်းထောပနာပြုသော လက်ခုပံသံများ ညံ့စီးသွားသည် ။ သိမ့်မိုမိုက စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာသည် ။

မျိုးဆက်က စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာစဉ် လမ်းခုလတ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲထား၍ ထိုစားပွဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

သိမ့်မိုမိုတစ်ယောက်တည်း စားပွဲမှာ ထိုင်စားနေသည် ။ သဲသဲကလည်း အခြားဝိုင်းသို့ ရောက် သွားသည် ။ လာချပေးသောကြက်သားနှင့် ပလာတာကို အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်း စားနေ သည် ။

"ဒီစားပွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ"

အသံရှင်ကို သိမ့်မိုမိုမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည် ။ သိမ့်မိုမို တွေ့လိုက်ရ သည် က အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကျစ်လျစ်ပြီး ယောက်ျားပီသ တည်ကြည်ချောမွေ့သောသူတစ်ယောက် ပါ။

ခွင့်ပြုချက်ရသည် နှင့် ထိုသူက သိမ့်မိုမိုရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်
ထိုင်သည် ။ ထိုသူကို မြင်ရစဉ် ခိုက်မှာ သိမ့်မိုမိုရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်ဗုံး
လေးတစ်လုံး ထပေါက်ကွဲသွားသည် ။

ထိုသူက နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြုံးတွေနှင့် သိမ့်မိုမိုကိုကြည့်နေသည် ။ သိ
မ့်မိုမိုရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေ ဂုန်းဒိုင်းကြဲနေပြီ။

"သိမ့်မိုမိုက အကတော်တော် ကျွမ်းကျင်တာပဲနော်"

"ရှင် ..."

တရင်းတနှီးကြီးချီးကျူးနေသူကို သိမ့်မိုမိုက တအံ့တဩနှင့် ကြည့်
နေသည် ။

"အက ဝါသနာပါတယ် ထင်ပါရဲ့ "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အတင်းကိုလာရောနေတာသိလျက်နှင့် သိမ့်မိုမိုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အနှော
င့်အယှက်ဖြစ်မသွားဘဲ ကြည်ကြည်နူးနူးကြီးကို ခံစားမိသည် ။

"ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးရ
ဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ကောင်းမွန်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ကောင်းမွန်က ရယ်ဟဟနှင့် သူ့အမည်ကိုပြောပြသည် ။ သိမ့်မိုမိုက
လည်း အသိအမှတ်ပြုလိုက် သည် ။

"ကျွန်တော်က ပိုပြီးဝမ်းသာပါတယ်၊ သိပ်ကို အကတော်သလို
အရမ်းလည်း လှတဲ့ သိမ့်မိုမိုနဲ့ သိခွင့်ရလို့ ပေါ့"

သိမ့်မိုမိုရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးငှက်လေးတစ်ကောင် ထ၍ ပျံသွားသည်။ ။ ရုပ်ချောသလို အပြောလည်း ကောင်းသော ကောင်းမွန်ပါပဲ။ သူတို့ စားပွဲဆီသို့ သဲသဲရောက်လာသည်။ ။

သိမ့်မိုမိုအနားတွင် ကောင်းမွန်ဆိုသောသူဌေးပေါက်စကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့ဩနေ သည်။ ။ ကောင်းမွန်ကို လူချင်းမသိသော်လည်း တွေ့ဖူး၍ ကောင်းမွန်ဆိုတာ သိသလို ကောင်းမွန်ရဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း သိနေသည်။ ။

သိမ့်မိုမိုက ကောင်းမွန်နှင့် သဲသဲကိုမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ ကောင်းမွန်ကို သဲသဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိလှသော အပြုံးတွေနှင့် အသိအမှတ်ပြုသည်။ ။

ကောင်းမွန်နှင့် သိမ့်မိုမိုသာ စကားဝိုင်းမှာ အပြောများကြသော်လည်း သဲသဲက ဝင်ရောက်ပြောဆို ခြင်း သိပ်ကိုနည်းပါးသည်။ ။

ညော်သည် တွေ တဖြည်းဖြည်းပါးကုန်ပြီ။ သိမ့်မိုမိုနှင့် သဲသဲလည်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်ကြသည်။ ။

"သိမ့်မိုမိုတို့ က အဆောင်မှာ နေကြတာနော်"

သိပြီးသား အကြောင်းအရာကို ကောင်းမွန်ကထပ်ပြီးပြောသည်။ ။ သိမ့်မိုမိုက သူ့အမေးကိုပြန်ဖြေ သည်။ ။

"အပြန် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်"

သဲသဲက ဦးအောင်ဝင်ပြီး ငြင်းပယ်စကားကိုဆိုသည်။ ။ သိမ့်မိုမိုက သဲသဲငြင်းလိုက်၍ ဘာစကားကို မျှမဆိုပါ။ ။

"ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ မသဲသဲက ကျွန်တော် အဆောင်လာလည်မှာ စိုးလို့ မပို့စေချင်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ တကူးတကကြီးမို့ အားနာလို့ ပါ"

တကယ်တော့ သဲသဲက ကောင်းမွန်နှင့် မရင်းနှီးလို၍ တမင်ငြင်းနေခြင်းပါ။

"အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘော ထားရင်ပေါ့"

ဆက်ပြီးငြင်းနေလျှင် ရိုင်းရာကျပေတော့မည်။ သဲသဲက သဘောတူခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ကောင်းမွန်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးပြီး သိမ့်မိုမိုကိုကြည့်သည် ။

အိမ်ရှင်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သုံးယောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ကောင်းမွန်ရဲ့ ဂရန်တီမတ်တူး ကားအဖြူပေါ်သို့ သိမ့်မိုမိုတို့ နှစ်ယောက်နောက်ခန်းကပင် တက်လိုက်ကြသည် ။

ခြောက်မိုင်ခွဲ စံပယ်ခြံမှာ ရှိနေသော အပြင်ဆောင်ဆီသို့ ကောင်းမွန်က လိုက်ပို့ပေးသည် ။

"ဒီအဆောင်ကို ကျွန်တော်လာလည်လို့ ရမလား"

"ရပါတယ်၊ ကိုကောင်းမွန်"

သိမ့်မိုမိုက မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် လူခန့်ချောကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေသည် ။

"လိုက်ပို့ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သဲသဲက ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။ သိမ့်မို

မိုက ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း ကောင်းမွန်နှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ဆိုသော အသိကိုမနှစ်မြို့စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ရပါတယ် မသဲသဲရယ်၊ ကျွန်တော်က ခုလို ခင်မင်ခွင့်၊ လိုက်ပို့ခွင့်ရတာကို ဂုဏ်ယူနေမိတဲ့ သူပါ"

"မိုမိုတို့ ကိုခွင့်ပြုပါ ကိုကောင်းမွန်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သိမ့်မိုမိုဆီ နောက်များမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေဦးမှာ ပါ"

စူးစိုက်ရွန်းလဲ့လွန်းသော အကြည့်ကြောင့် သိမ့်မိုမိုရဲ့ ရင်ခွင်ရိုင်းမှာ လှုပ်ခတ်မြည်ဟည်းသွား သည် ။ ကောင်းမွန်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။

(၂)

ကောင်းမွန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး၊ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သဲ
သဲနှင့် သိမ့်မိုမိုက နှစ်ယောက် အခန်းတွင် အတူနေကြသည်။ အခန်းတံ
ခါးကို သော့ဖွင့်ပြီးဝင်သည်။

အခန်းထဲရောက်သည် နှင့်၊ သဲသဲက မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော မကျေနပ်
ချက်တွေကို ဖော်ထုတ်သည်။

"သူဌေးကောင်းမွန်က၊ ဘာသဘောနဲ့ နင့်ကိုလာရောနေတယ် မသိ
ဘူး"

"သဲသဲက၊ သူ့ကို မကြည်ဘူးလား"

"သူ့သတင်းတွေ နားနဲ့ မဆုံအောင် ငါကြားခဲ့ဖူးပါတယ် မိုမိုရယ်"

သိမ့်မိုမိုက၊ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သဲသဲကိုတအံ့တဩနှင့်လှမ်းကြည့်
သည်။

"ကိုကောင်းမွန်ရဲ့ အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းတွေလဲ သဲ
သဲ"

"ချမ်းသာကြောင်း၊ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောဖြစ်သလို၊
ရှုပ်အင်္ကျီလဲသလို၊ ရည်းစားတွေ ထည်လဲထားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း
ပေါ့"

"ဟင် ... သဲသဲက ဒါတွေဘယ်လို သိလဲ"

"လူ့သတင်းလူချင်းဆောင်ပေါ့ မိုမိုရယ်၊ သူ့အကြောင်းကို သဲသဲသိတာ ကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ သူ့ကို သိပ်အရောမဝင်တာပေါ့"

"ကြည့်ရတာ၊ သဘောကောင်းပုံပဲ"

"အင်း ... ရွှေစွန်ညိုဘာလိုလို့ ဝဲတယ်ဆိုတာ ငါတော့ ရိပ်စားမိတယ် မိုမို"

"သူက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ ဝဲနေလို့ လဲ"

"ညည်းလေး ... အပေါ်မှာ ပေါ့၊ သူ့အကြည့်တွေ မရိုးသားဘူး မိုမို၊ သူ့ကို သိပ်ပြီးအရောမဝင်နဲ့ "

"သဲသဲက သူ့ကိုအပြတ်အသတ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်နေတာပဲကိုး"

"သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာကို လုံးလုံးမကြိုက်လို့ ပေါ့"

"သဲသဲကြားခဲ့တာတွေ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့ လား"

သူမရဲ့ ရင်မှာ ငြိတွယ်သလို ရှိနေပြီဖြစ်သော ကောင်းမွန်အတွက်၊ မခံချင်ဖြစ်ကာ သိမ့်မိုမိုကပြန် မေးသည် ။

"အမယ်လေး မိုမိုရယ်၊ ဟုတ်သမှ ဟုတ်ဟုတ်ကိုမြည်နေတာပဲ၊ ရှင်လေးနဲ့ မတော်လိုက်ရတဲ့ ယောက်မတောင် သူရည်စားပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ထဲမှာ အဆစ်ပါသေး"

"ဟင် ... ဇလပ်နဲ့ ဟုတ်လား"

အထိတ်တလန့် မျက်နှာလေးနှင့် သိမ့်မိုမိုက သဲသဲကိုကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် ဇလပ်ပါပဲ၊ ဇလပ်က ကောင်းမွန်က၊ သူ့ရဲ့

ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ၊ ပြောခဲ့တာ အတိအလင်းကြီးပါ မိုမိုရယ်၊ ဒါ
တွေကို မိုမိုတို့ ဘယ်ကြားခဲ့ဖူးကြမှာ လဲ "

"ဒါဆို ... ကိုကိုဇော်မိုးနဲ့ မမလုပ်တို့ မကြိုက်ခင်ကလား"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ လုပ်က ကြွားတောင် ကြွားမိသေးတယ်၊ ကော
င်းမွန်က ရည်းစားများ လို့ သူက စ,ခွာခဲ့တာတဲ့ လေ "

"အို ... အဲဒါကို ကိုကိုဇော်မိုးက မသိခဲ့ဘူးလား"

"ဘယ်ပြောတတ်မလဲ၊ မသိချင်လည်း မသိဘဲဖြစ်နိုင်သားပဲ"

သိမ့်မိုမိုရဲ့ မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားတာကို တွေ့ရပြီး သဲ
သဲစိတ်မကောင်းပါ။ လုပ်ရဲ့ အမည်ကိုကြားလိုက်တိုင်း သိမ့်မိုမိုရဲ့ ရင်
မှာ မချိမဆုံ ခံစားရတတ်သည် ကို သဲသဲက သိနေသည် လေ။

"ဆောရီးပဲ မိုမို၊ လုပ်ရဲ့ နာမည်ကို မသုံးချင်ဘဲ ငါသုံးလိုက်မိတယ်၊
အဲဒါ ဟိုလူ့ကိုမကျေနပ်လို့ ငါပြောလိုက်မိတာ"

"ကိုကောင်းမွန်ဟာ မိန်းမပွေတဲ့ လူ ဆိုရင်လည်း မိုမိုတို့ နဲ့ မဆိုင်ပါ
ဘူးလေ"

"ဆိုင်လာမှာ စိုးလို့ ပေါ့ မိုမိုရယ်၊ သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေ နင့်အပေါ်မှာ မ
ရိုးသားဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းကို သိအောင်
ကြိုပြောထားတာ"

"အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သဲသဲရယ်"

သဲသဲ ကျေနပ်စေရန် ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း
ကောင်းမွန်အပေါ်မှာ သူမရဲ့ စိတ်ယိုင်သွားသည် ကို သူမကိုယ်သူမ အ
သိဆုံးပါ။

"သဲသဲ ဘာပြောပြော ကိုကောင်းမွန်က မိမိရဲ့ ရင်မှာ ငြိသွားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ"

မသာမယာ မျက်နှာလေးနှင့် သိမ့်မိမိက သူမရဲ့ ခုတင်ဆီသို့ လျှော့ က်လာသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်တင်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

"အဆောင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဂရန်တီမတ်တူးရဲ့ ဘီးရာတွေ အပ်ကြောင်းထပ်တော့မှာ ကို ငါကြိုသိနေတယ် မိမိ"

"ဟာ ... သဲသဲကလည်း မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ"

"လောင်းလိုက်ချင်ပါသေးတယ် မိမိရယ်"

"သူ့လို သူဌေးက မက်မောစရာမရှိတဲ့ မိမိကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလား"

"ညည်းလေးမှာ သိပ်ကိုစွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အလှတွေရှိနေတာကို တကယ်မသိဘူးလား မိမိ ရယ်"

ရှက်မျက်နှာရဲ့ရဲ့ မလုံမလဲစွာနှင့် သိမ့်မိမိက အကြည့်ကိုငုံ့လျှိုးလိုက်သည်။ သဲသဲက ကောင်းမွန် အပေါ်မှာ မြင့်မားသောအထင်မရှိ၍ ဆက်ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

"ရွှေစွန်ညို ဘာလိုလို့ ဝဲတယ်ဆိုတာ၊ ငါကောင်းကောင်း ကြီး သတိထားမိပါတယ်၊ ကောင်းမွန်ရဲ့ ရည်းစားပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ထဲမှာ မိမိဟာ နံပါတ်တစ်ခု မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ "

"ဟာ ... သဲသဲကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မိနဲ့ သူက ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ခု မဆိုင်သေးပေမယ့်၊ နောက်ထပ် ဆိုင်လာမှာ ကို စိုးရိမ်ပြီးပြော

တာပေါ့ မိုမိုရယ်"

"အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ "

သဲသဲရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒစကားတွေ တိတ်သွားအောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် သိမ့်မိုမိုရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိထိ ငြိငြိကြီးကို ကောင်းမွန်အား စွဲလမ်းနေမိသည်။ ။

"ကဲ ... အိပ်ချင်ပြီသဲသဲရယ်၊ ကိုကောင်းမွန်ခေါင်းစဉ်နဲ့ လက်ချာတွေ ရပ်လိုက်ပါတော့နော်"

သဲသဲရဲ့ ကောင်းမွန်အပုပ်ချစကားများကို နားမထောင်ချင်တော့၍ အိပ်ချင်သည် ဆိုသော ဆင်ခြေ ကို သုံးလိုက်သည်။ ။

ကောင်းမွန်ရဲ့ မကောင်းသတင်းများကို မကြားလိုပါ။ သဲသဲရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လာသော စကားများ သည် ကောင်းမွန်မကောင်းကြောင်း စကားတွေချည့်သာ။

အိပ်ရာပေါ်တက် ခြင်ထောင်ချပြီး သဲသဲရဲ့ နောက်ထပ် ထွက်လာမည့်စကားတွေကို ကာကွယ်လိုက် သည် ။ ခြင်ထောင်ချပြီး သဲသဲကို ကျောခိုင်းလိုက်ပေမယ့် သိမ့်မိုမိုရဲ့ အိပ်ချင်သောစိတ်က အဝေးမှာ သာ။

မျက်လုံးထဲမှာ အဖန်တလဲလဲ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ မြင်နေသည် က စွဲမက်စရာကောင်းသော ကောင်းမွန်ရဲ့ မျက်နှာကိုပါ။

"မို့ရင်ထဲမှာ တကယ်ကိုငြိသွားပြီ ကိုကောင်းမွန်ရယ်"

ကောင်းမွန်ရဲ့ အကြောင်းတွေဆီကနေ သိမ့်မိုမိုရဲ့ အတွေးများက အစိကိုဝမ်းကွဲတော်သော ဇော်မိုး ဆီသို့ ပျံလွင့်သွားပြန်သည်။ ။ ဇော်မိုးဆီမှ နေ သူရဲ့ ချစ်သူ ဇလပ်ကို တွေးမိပြန်သည်။ ။

ကောင်းမွန်နှင့်ဇလပ်သည် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးကြသည် ဆိုသော သဲရဲ့ စကားတွေကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိစဉ်ခိုက်မှာ သိမ့်မိုမိုရဲ့ ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကျောတစ်လျှောက် အလွန်အေးစက်သော ရေခဲရေနှင့် လောင်းချခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။ ။

အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှပြီး ဘဝတစ်သက်တာ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်အမှတ်မရလိုသော အတိတ် ဆိုးကြီးက မဖိတ်ခေါ်ရဘဲနှင့် သိမ့်မိုမိုထံ အလှအယက် ဝင်ရောက်ဖိစီးလာသည်။ ။

ရင်မှာ အဖန်တလဲလဲ၊ နာကျင်ခါးသီးသော ဝေဒနာကိုဖြစ်စေသော ထိုအတိတ်ကို သိမ့်မိုမို ပြန်လည်မခံစားလိုပါ။

သိပ်ချစ်ရသော အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဇော်မိုးရဲ့ ဘဝကို မွမ်းကျပ်ခြောက်ခန်းစေသော အဖြစ်အပျက် များကို သိမ့်မိုမို မေ့ပျောက်ထားချင်ပါသည်။ ။

ဇလပ်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့မိပြီး ထိုမိန်းမကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရသော ဇော်မိုးအတွက် ရင်မှာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ဖျဉ်းဖျဉ်းကြီးကို နာကျင်လာပါတော့သည်။ ။

(၃)

"မိုး ဆယ်တန်းအောင်ပြီ ကိုကိုဇော်"

အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ၊ ဇော်မိုးထံသို့ ပြေးသွားပြီး သိမ့်မိုမိုက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည်။ ။

မြိုင်ကလေးမြို့သို့ အလည်ရောက်လာသော၊ ဇော်မိုးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီမရဲ့ လက်မောင်းတွေ ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မိုလေးရယ်၊ ဒါမှ ကိုကိုဇော် ညီမကွ"

ညီမဖြစ်သူကို ဝမ်းသာအားရ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးလိုက်သည်။ ။ တစ်ဝမ်းကွဲတော်သော မောင်နှမတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့်၊ အရင်းအချာမရှိကြ၍ တစ်ကယ့် တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းသဖွယ် ခင်တွယ်ကြသည်။ ။

"အဖေနဲ့ အမေက မိုးကို တက္ကသိုလ်မတက်ရဘူးတဲ့ ၊ ကိုကိုဇော် ကြည့်ပြောပေးပါဦးနော်"

"အေးပါ ..."

မောင်နှမနှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဇော်မိုးက သူ့ရဲ့ ဦးကြီးနှင့် ကြီးတော်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဦးကြီးနဲ့ ကြီးတော်ကို ခုလို မာမာချာချာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတ"

ယ်"

"ဒါနဲ့ မင်းက အလည်သက်သက်ပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မရောက်တာ ကြာပြီမို့၊ ဦးကြီးတို့ ဆီ လာခဲ့တာပါ"

"ရန်ကုန်မှာ မင်း အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ် ဦးကြီး၊ ခုဆို စီးပွားတော်တော် ဖြစ်နေပါပြီ"

"ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ ..."

"မိုလေး ဆယ်တန်းအောင်တာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ဦးကြီး"

"အေးကွယ် ... တို့ များ လည်း ဝမ်းသာပါတယ်"

"သူ့ကို တက္ကသိုလ်ဆက်ထားမယ်ပေါ့နော်"

"မလိုပါဘူးကွယ် မိန်းကလေးပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင်တော်လောက် ပါပြီ၊ မိဘရဲ့ လက်ငုတ် လက်ရင်းအလုပ်က ဆယ်တန်းပညာတောင် မ လိုပါဘူးကွယ်"

ကြီးတော်ဖြစ်သူက၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို အားပါးတရ ဖွာရင်းပြောသည်။ ။ မိန်းကလေး ဆိုသည် မှာ ခေတ်ပညာတတ်ရန်မလို၊ အိမ်ရှင်မကောင်းပီသဖို့ ပဲ လိုသည် ဆိုသော အယူအဆဟောင်းကြီး က သူတို့ ဆီမှာ အရိုးစွဲနေသည်။ ။

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကြီးတော်ရယ်၊ မိန်းကလေးလည်း ပညာတတ်ဖို့ ဘွဲ့ရဖို့ ကလိုပါတယ်၊ ခုခေတ် မှာ ပညာတတ်မှ လူတောတိုးတာပါ"

"အိုကွယ် ... တို့ များ ဆီမှာ မလိုပါဘူး၊ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးက သူတစ်ယောက် အတွက် ကောင်းကောင်း ဖူလုံပါတယ်ကွယ်"

ကြီးတော်ဖြစ်သူက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေ၍ ဇော်မိုးက ရှေ့ဆက်ပြောရန် ခက်နေသည် ။ စကား လမ်းကြောင်းကိုပြောင်းပြီး အခြားစကားများ ဆီသို့ ဦးတည်သည် ။

သိမ့်မိုမိုက စကားဝိုင်းထဲမဝင်ဘဲ မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာလေးနှင့်ရှိနေသည် ။ ညီမဖြစ်သူကို လှမ်း၍ မျက်စပစ်ပြလိုက်သည် ။

ဇော်မိုးက စကားပြောရင်းနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပြီး ဦးကြီးနှင့်ကြီးတော်ကို ကန်တော့သည် ။ စကားစမြည် ခဏတစ်ဖြုတ်ပြောပြီးမှ အနားယူသည် ။

သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော သီးသန့်အခန်းဆီသို့ သိမ့်မိုမိုက သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူလာ ပေးသည် ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိမှ သိမ့်မိုမိုက သူ့ရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်အန်သည် ။

"တွေ့ပြီမဟုတ်လား ကိုကိုဇော်၊ သူတို့ က မို့ကို တက္ကသိုလ် လုံးဝမတက်စေချင်ဘူး"

"အေးကွာ၊ ဦးကြီးတို့ ကလည်း တစ်ယူသန်ကြီးတွေပဲနော်"

"အဲဒီ တစ်ယူသန်စိတ်တွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးက ရှိသေးတယ်"

"ဘာများ လဲ မိုလေးရယ်"

"ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီတဲ့ မို့ဘဝမှာ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ၊ လယ်ယာပိုင်ရှင် ခပ်တုံးတုံး ငတိကြီးနဲ့ မို့ကို ပေးစားမလို့ တဲ့ လေ"

"ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူဆိုတာပြောပြလည်း ကိုကိုဇော် သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို

ဇော်က ဒီကထွက်သွားတာ ကြာပြီမဟုတ်လား"

"နေပါဦး၊ မိုလေးက ဦးကြီးတို့ ပေးစားမယ့်သူကို သဘောမကျဘူးလား"

"ဟာ ... ဘယ်လိုလုပ် ကျနိုင်မှာ လဲ၊ ရုပ်ကြီးကလည်း ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော"

သိမ့်မိုမိုက မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောနေသည် ကိုကြည့်ကာ ဇော်မိုးက အားပါးတရ ရယ်လိုက် သည် ။

"ဘာရယ်တာလဲ ကိုကိုဇော်ကလဲ"

"မိုလေး မယူချင်တာနဲ့ ၊ အတင်းကို ရုပ်ဆိုးပစ်နေတာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုကိုဇော်ရာ၊ မယုံရင် မိပြမယ်"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ယောက်ဖလောင်းကြီးကို တွေ့ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ၊ ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံ လိုက်ရဦးမယ်"

"ကြည့် ... ကိုကိုဇော်နော်၊ အဲဒီလူကြီးကို အရောမဝင်နဲ့ "

သိမ့်မိုမိုက ခြေလေးဆောင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းက ဒေါပွနေသည် ။

"မိုလေး ... အဲဒီလူကြီးကိုသာ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် လဲသေပစ်လိုက်မှာ သိလား"

"ဪ ... ဒါလောက်တောင် မေတ္တာရှိနေမှ ကိုး"

နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေသော ဇော်မိုးရဲ့ ကျောကို ထုပစ်လိုက်သည် ။ ဇော်မိုးက မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ပြောသည် ။

"ညီမလေးက တကယ့်ကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မိုသိပ်မုန်းတယ်၊ အမေတို့ ဇွတ်စီစဉ်ရင်၊ မို ... အိမ်ကထွက်ပြေးမယ်သိလား"

"ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မိုက်ရှူးရဲမလုပ်နဲ့ လေ"

"သူတို့ က ဇွတ်လုပ်ရင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ"

ဇွတ်တရွတ် လုပ်မည့်ဟန်ရှိနေသော ညီမကို ကြည့်ပြီး ဇော်မိုးက ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

"ကဲ ... ဒီကိစ္စဖြည်းဖြည်းမှ ဆွေးနွေးမယ်၊ ခု ကိုကိုဇော် ရေချိုးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ"

"ရပါတယ်၊ မို အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားကြရအောင်နော်"

"အိုကေ"

ဇော်မိုးက ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ အားလုံး ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီး လက်ဖက်၊ ထန်းလျက်၊ အကြမ်းရည်ဝိုင်းနှင့်အတူ စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ ဧည့်သည် ယောက်ျားတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

ထိုကိုသာအေးဆိုသော ဧည့်သည် နှင့်ဇော်မိုးကို ဦးကြီးတို့ က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သိမ့်မိုမိုကို လှမ်းကြည့်ခိုက် ဇော်မိုးကို သိမ့်မိုမိုက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီး မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ သိမ့်မိုမိုရဲ့ မိဘတွေ သဘောတူထားသောသူဆိုတာကို ဇော်မိုးသိလိုက်ရသည်။

လူကောင်ထွားထွားနှင့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ရည်လောက်ပါပဲ။ အလှအပမက်မောသော သိမ့်မိုမို သဘောမကျနိုင်သည် ကို ဇော်မိုးကိုယ်ချင်းစာမိသွားသည်။

ဧည့်သည် ပြန်သွားပြီး လူကြီးတွေ အိပ်ရာစောစောဝင်သည်။ ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရသည်။ ။

"တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုသာအေးဆိုတဲ့ လူကြီး ဘယ်လောက် ပုံမလာတယ်ဆိုတာ"

"ရုပ်က ဒါလောက်မဆိုးပါဘူး၊ နင်က မုန်းနေတော့ ပိုရုပ်ဆိုးသွားတာပေါ့"

"ဘာပြောပြော မိုကတော့ သူ့ကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူး၊ မိုပညာသင်ချင်သေးတယ်၊ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုခုကိုရချင်တယ် ကိုကိုဇော်ရယ်"

ပညာလိုလားသော ညီမကိုကြည့်ပြီး ဇော်မိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ။ ညီမလေးရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ တွေကို ပြည့်စုံစေချင်သည် ကအမှန်။ တစ်ယူသန်ဖြစ်နေသော လူကြီးတွေကို နားလည်သဘောပေါက် အောင်ပြော၍ လည်း မရ။ ။ ဇော်မိုး တော်တော်လေး ဦးနှောက်ခြောက်နေသည်။ ။

"ကိုကိုဇော် မို့ကို ဒီဒုက္ခနွံထဲက ဆွဲထုတ်သွားပါ။ ကိုကိုဇော်မကူညီရင် မိုထင်ရာကို စွတ်ပြီး လုပ်လိုက်မှာ သိလား"

"အေးပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုဇော် စဉ်းစားပါဦးမယ်"

ညီမငယ်ကို သနားကြင်နာစွာနှင့် ချွေးသိပ်လိုက်သည်။ ။ သိမ့်မိုမိုကို သနားသည်။ ။ လူကြီးတွေကို လည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ ။ ဇော်မိုးတကယ်ပင် ဦးနှောက်ခြောက်နေသည်။ ။

"စဉ်းစားရင်လည်း မြန်မြန်စဉ်းစားနော်၊ မို့ကိုပြန်သွားရင် မထားရစ်ခဲ့နဲ့"

"အေးပါကွယ်"

မြိုင်ကလေးတွင် လေးရက်သာနေပြီး ဇော်မိုးပြန်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ သိမ့်မိုမိုက တစ်ခါတည်း လိုက်ချင်သည် ကို ချော့မော့ပြီး ထားခဲ့ရသည်။ ။

"ခုလောလောဆယ်ဆယ် တက္ကသိုလ်မှ မတက်ရသေးတာ မိုလေးရယ်၊ ကိုကိုဇော်စီစဉ်ပေးပါ့ မယ်"

"စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ထားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ အဖေတို့က ဟိုလူကြီးနဲ့ ပေးစားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"အဲဒီအခါကျတော့ ကိုကိုဇော်ဆီ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပေါ့"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့၊ မိုလေးထွက်ပြေးလာရင် ကိုကိုဇော်လည်း လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူစရာမလို တော့ဘူးပေါ့"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မို့ဘာသာမို့ ထွက်ပြေးလာရင် ကိုကိုဇော်ရဲ့တာဝန် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မိုလေးအိမ်ကထွက်မလာခဲ့ရဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုဇော်ရယ်"

မလိုအပ်ဘဲနှင့် မိဘတွေကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် သိမ့်မိုမိုက မပြုလုပ်ချင်ပါ။ သိပ်ကိုအခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်နှင့်ကြုံမှ သာ စွန့်စားဖို့ သိမ့်မိုမိုက စိတ်ကူးထားသည်။ ။
